

ни гори на Суматра, не били по-малки отъ онѣзи, които дебнѣли героя на приказката, който търсѣлъ „вълшебното цвѣте“. Тигри, мечки, диви свини, отровни змии, а най-главно, лошиятъ климатъ на онѣзи мѣста — пазятъ грижливо скрититѣ въ горитѣ чудеса. И тежко на онзи, който се реши да проникне въ тайнитѣ на девственитѣ гори: смъртта го дебне винаги.

Такава печална сждба е постигнала и докторъ Арнолда. Увлѣченъ отъ изследването на откритото отъ него „чудо на растителното царство“ (така той нарекълъ грамадния цвѣтъ), любознателниятъ ученъ останалъ дълго време въ гората и заболѣлъ отъ мъчителна тропическа треска. Още не успѣлъ да завърши описанието на цвѣта-чудо, той заплатилъ своето откритие съ живота си. Арнолдъ умрѣлъ две недѣли следъ откриване на рафлезията. Въ честъ на загиналия ученъ откритиятъ отъ него цвѣтъ нарекли на негово име — рафлезията на Арнолда.

Рафлезията е исполинътъ между цвѣтоветѣ. Представете си грамаденъ ясно-червенъ цвѣтъ, единъ метъръ въ диаметръ, който нѣма нито листа, нито стъбло, и седи направо на земята! Можете ли да си представите, какво учудване е обзело докторъ Арнолда, когато предъ очитѣ му е застанало това чудно творение на природата! Разказватъ, че нѣколко минути той стоялъ неподвижно. Страхувалъ се да се не прекъсне този „чуденъ сънъ наяве“. Решилъ се да се приближи чакъ, когато се увѣрилъ, че това не е плодъ на разпалена фантазия, не е измама на око, а сжщинско живо чудо на природата.

— Господарю, господарю, ела вижъ! — викалъ слугата малаецъ спрѣлия въ захласъ естествоизпитателъ.

И докторътъ тръгналъ бързо къмъ грамадния „вълшебенъ цвѣтъ“. Но, като се приближилъ, веднага отскочилъ назадъ. Красивъ отдалечъ, отблизу цвѣтътъ издавалъ отвратителна миризма на мърша. Като че ли